

buiten zich zelven. Nachten lang kon hij er niet van slapen, dat de leerlingen van Gros, op de binnenplaats van het Institut, toen hij die overstak, hadden gelachen. Zoo geducht was ook de knauw, die zijn reputatie had ontvangen, dat het zelfs nog zoo heel zeker niet was, of hij wel de post van Directeur van de Academie te Rome kon krijgen, een betrekking die hij nu, om uit Parijs weg te komen, begeerde. Doch, toen hij er om vroeg, werd hij dan toch benoemd. Alle nieuwe opdrachten die men hem wilde geven, weigerde hij voorshands, en eerst in 1846 bij gelegenheid van een tentoonstelling ten bate van ongelukkige kunstenaars, was hij te bewegen weer te exposeeren.

Den tijd dat Ingres te Rome Directeur was, nam men in Parijs te baat om zijn gezag te ondermijnen, en hem het vervullen van zijn ambt tot een kwelling te maken. Zoo trachtte men hem, om een voorbeeld te noemen, in zijn leerlingen te treffen, door de werken, die de pensionnaires naar de hoofdstad stuurden, met de grootste hardheid te beoordeelen. Een schilderij van zijn jeugdigen leerling Chassériau werd van den Salon van 1838 verwijderd. Doch gaan wij deze plagerijen en hatelijke machinaties verder met stilzwijgen voorbij.

Een der belangrijkste werken, die de kunstenaar gedurende zijn tweede verblijf te Rome tot stand bracht, was „Stratonice”. Het kwam, kort voordat zijn tijd als Directeur om was, gereed, en werd aan den Hertog van Orleans, voor wien het gemaakt was, afgeleverd. Deze was er zoo over verrukt, dat hij den schilder in een persoonlijk schrijven zijn dank en bewondering uitdrukte, en toestond, dat men het doek in het Palais-Royal kwam bezichtigen. Het enthousiasme, dat in de pers tot uiting kwam, was een groote voldoening voor den kunstenaar. Hij kon te meer tevreden zijn, omdat, zooals een criticus schreef, „een prins van koninklijken bloede de belangen van een der ons bij uitstek tot roem strekkende mannen ter hand had genomen, en zoo aan een groot kunstenaar de schuld der natie betaalde.”

De wijze waarop Ingres te Parijs werd ontvangen, vergoedde veel van het leed dat men hem had aangedaan. Zijn vijanden van voorheen eischten nu zelfs een zetel in den Senaat, als de „noodzakelijke bekroning van zijn loopbaan”, voor hem op. De tooneelspelers van het huis van Molière schonken hem een vrijplaats voor zijn geheele leven. Uit dankbaarheid schilderde Ingres later voor het Théâtre-Français „Molière à la table de Louis XIV”. Er werd te zijner eere een banket van 426 couverts aangericht, waaraan de Markies de Pastoret, een zijner trouwe vrienden, de voorzittersplaats bekleedde, en hem in een roerende, met donderende toejuichingen begroete redevoering huldigde. Berlioz had het programma voor een concert samengesteld, waarop slechts werken van Glück en Weber, lievelingsmeesters van den schilder, voorkwamen. Door Louis-Philippe